

РЕШЕНИЕ

№ 1533

гр. София, 27.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 181, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н. ПЛ. Г.

при участието на секретаря М. АТ. Й.
като разгледа докладваното от Н. ПЛ. ГЕ. Гражданско дело № 20231110120268 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба с вх. № 107793/19.04.2023 г., с правно основание чл. 8, т. 1 ЗЗДН, подадена от С. Й. К., ЕГН ***** срещу И. А. И., ЕГН *****, бивш фактически съжител на молителката, за налагане на мерки за защита на последната при твърдения за извършен от ответника спрямо нея акт на домашно насилие на **16.04.2023г.**, вечерта, изразяващи се в това, че на посочената дата, когато молителката се е качвала в таксиметров автомобил, пред дома ѝ, ответника е отворил вратата на таксито, издърпал е молителката и започнал да ѝ удря шамари, наричал я е „боклук“, „Курва“. В съдебно заседание молителката не се явява и не се представлява.

Ответникът в съдебно заседание оспорва молбата лично и чрез упълномощен процесуален представител.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

По допустимостта на производството:

Молбата за защита е подадена от лице, което твърди, че лично е пострадало от акт на домашно насилие, поради което съгласно чл.8, т.1 ЗЗДН е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирано за това лице. Молбата е подадена срещу лице, което е негов бивш фактически съжител, поради което същата е подадена срещу процесуално легитимирано да отговаря по нея лице /чл. 3, т. 2, предл. второ ЗЗДН/. Молителката твърди, че 16.04.2023г., вечерта, пред жилището ѝ ответникът е извършил процесния акт на домашно насилие, молбата до съда е подадена на 19.04.2023 г. поради което е спазен преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН. Твърди се извършено от ответника физическо и психическо насилие, което попада в хипотезата на чл. 2 ЗЗДН. Предвид горното молбата е

допустима.

По основателността на молбата:

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство” - съгласно това определение актът на домашното насилие представлява специален деликт, поради което и за него следва да са налице характеристиките на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД: виновност и противоправност на деянието на извършителя.

По делото не се спори, а същото е обявено и с доклада по делото за безспорно в отношенията между страните, че молителката и ответникът са бивши фактически съжители. По делото е представена декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, която обаче в случая съставлява негодно доказателствено средство, тъй като в декларацията не са описани конкретни актове на насилие по време, място и начин на извършване. В декларацията само е посочено че ответника е извършил насилие срещу молителката на 16.04.2023г., като нито е посочено в какво се е изразило насилието, нито къде е извършено същото.

По делото по искане на ответната страна е разпитан единствено свидетелят К.С. първи братовчед на ответника. От показанията на свидетеля, преценени по реда на чл. 172 от ГПК се установява, че страните са живели на фактически начала и че от около година вече са разделени, както и че във влошени отношения. Съдът кредитира показанията на свидетеля, тъй като същите са последователни и логични и не противоречат на обстоятелствата вече установени по делото, по конкретно относно фактическата връзка между страните.

Други доказателства не са представени, няма и направени искания за събиране на доказателства от молителката, чиято е доказателствената тежест да установи твърденията си по реда на пълно и главно доказване.

Ето защо съдът намира, че по делото не се установяват твърдените актове на домашно насилие, поради което молбата по чл. 8, т. 1 ЗЗДН се явява изцяло неоснователна, и като такава съдът следва да я отхвърли и да откаже издаването на заповед за съдебна защита.

По разноските.

Претенция за присъждане на разноски е направена от ответната страна по делото, който с оглед изхода на делото има право на разноски, поради което молителката следва да бъде осъдена за заплати на ответника сумата от 1000 лева разноски за един адвокат, видно от представения списък за разноските по реда на чл. 80 от ГПК. Молителката следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Софийския районен съд и държавна такса за производството в размер на 25,00 лв. на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН с вх. № 107793/19.04.2023 г., от С. Й. К., ЕГН ***** срещу И. А. И., ЕГН ***** , при твърдения за извършен от ответника спрямо молителката акт на домашно насилие на 16.04.2023г., като **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА.**

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН С. Й. К., ЕГН ***** , да заплати на ответника И. А. И., ЕГН ***** сумата в размер на 1000,00 лв., разноски по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН С. Й. К., ЕГН ***** , да заплати по сметка на Софийския районен съд държавна такса в размер на 25,00 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седемдневен срок, считано от връчването му на страните /чл.17, ал. 1 ЗЗДН/.

Съдия при Софийски районен съд: _____